

FESTIVAL V SRBSKU 2006

Ono říjnové ráno jsme byli probuzeni čekaně a přesto nečekaně brzo ráno. Nikomu se nám nechtělo vstávat před pátou ráno, ale při procitnutí jsem uvědomila, že už je to tady... SRBSKO! Vyskočila jsem z postele, a rychle jsem se připravila. Chtěla jsem být co nejdřív před Lužánkami, kde jsme měli jako obvykle sraz.

Po nějaké době, než jsme si byli všichni 100% jistí, že máme všechno, se autobus s námi, muzikou a zavazadly konečně rozjel. Poslední zamávání rodičům, utřít slzu a hurááá směr Slovensko, Maďarsko a ... SRBSKO.

Přestože jsme měli před sebou skoro celý den, byli jsme nějak unavení. To je to ranní vstávání... Jak se víc rozednívalo, tím míň jsme byli unavení a možná jsme se teprve začali probouzet. V autobuse byl čím dál větší hluk, někteří si povídali, jiní poslouchali hudbu, četli časáky nebo knížky... Prostě každý našel způsob, jak se zabavit.

KONEČNĚ jsme přešli hranice Maďarska a ocitli jsme se v Srbsku. Krajina kolem byla taková rovná a všude kukuřičné pole. Čím

více se Bělehrad blížil, tím víc jsme byli jako na trní a plní očekávání z nadcházejícího týdne... Budeme totiž bydlet v rodinách. Každý sám. Budou se o nás starat naše nové srbské rodiny. Nikdo nevěděl jak to dopadne, protože to pro nás měla být úplně nová zkušenost. Každý z nás doufal v dobrou rodinu.

Než jsme dojeli před naši školu, vyzvedli jsme po cestě Zlatku. To byla naše českosrbská tlumočnice. Pomáhala nám s cestou, jak se kam dostat a hlavně kdybychom měli nějaký problém v rodině. Měla přesný program celého festivalu a srazů. Bylo to naše zlato... vlastně Zlata.

Když jsme byli opravdu na místě, u naší školy, která se jmenovala "Dura Jakšič" (prý po nějakém srbském spisovateli), připadali jsem si jako hvězdy. Škola co nás měla na starosti nás vítala jako nějaké celebrity. Šli jsme do sborovny, kde nás jednoho po druhém vyvolávali podle jmen a přiřazovali nás k našim novým rodinám. Já jsem byla přiřazena k jedné paní s dcerou.

Nebydleli jsme příliš daleko od školy, stejně jako většina z nás. Doma, kde to bylo docela pěkné, jsem předala rodině dárečky, které jsem jim donesla z České Republiky. A byl čas na věcu. Jenže jsem neměla moc hlad. Není se čemu divit - po tom co jsme v autobuse jen seděli a celou dobu jedli!

Ráno po snídani (podobná na jakou jsem zvyklá doma) jsme se s mojí srbskou kámoškou vydala do školy. Měla jsem s sebou to nejdůležitější - kroj, gumičky, sponky, mašli a taky

něco na zub. Moje srbská kamarádka moc anglicky nemluvila, což byla škoda. Když jsme spolu chtěly mluvit používali jsme ruce i nohy což muselo pro náhodné přihlížeující vypadat asi docela vtipně!

U školy už čekaly nějaký děcka od nás a jeden přes druhého jsme si sdělovali zážitky o našich rodinách. Protože nás čekalo vystoupení, museli jsme se rychle převléct v místní tělocvičně. Nacpat nás do autobusu v krojích, muziku s nástroji a k tomu ještě všechny srbské kamarády byl téměř nadlidský výkon. Autobus praskal ve švech, ale v pořádku nás dovezl na místo našeho prvního vystoupení. Vlastně to ani nebylo vystoupení, ale průvod.

Přišli jsme na místo ze kterého průvod vycházel, kde už čekaly i ostatní soubory z jiných zemí... Přesně jsme věděli kde stojíme, protože tam na nás úpěnlivě čekala holčička, která měla v ruce ceduli s nápisem "ČEŠKA" což po srbsky znamená Česká Republika. Najednou se průvod rozešel, muzika začala hrát a my tančili a zpívali co nám hrdlo stačilo. I přesto, že byl už říjen, bylo v ulicích Bělehradu pěkné vedro. Museli jsme dodržovat pitný režim, aby se nám neudělalo špatně. Když už i ta holčička s cedulí vypadala docela zničeně, dostali jsme konečně k cíli průvodu. Byl to takový malý plácek, na kterém jsme se sešli my všichni účastníci festivalu "Joy of Europe" (radost Evropy). Své zastoupení tu měly státy: Polsko, Slovensko, Slovinsko, Itálie, Řecko, Makedonie, Bělorusko, Bosna a Hercegovina, Bulharsko, Kypr, Litva, Maďarsko, Rumunsko, Ukrajina, Holandsko, Švédsko a nesmíme zapomenout na hostující zemi Srbsko.

Večer jsme měli další vystoupení na vyhlásování literární soutěže. Byl tam sice hluk, ale jakmile jsme vystoupili na podium, hluk se snížil a my se mohli předvést. Po vystoupení jsme jeli ke škole, odkud jsme se odebrali do našich domovů a na nějakou dobrou večeři. Po takovémto vyčerpávajícím dni nám vyhládlo.

Den druhý. Sraz zase před školou... Rychle do krojů a vystoupení tentokrát v naší škole. Dokonce i naše škola si pro nás připravila nějaké předtančení. Bylo to pěkné. Pak jsme měli chvíli čas, ve které jsme vyrazili na papů. Poté zase na další vystoupení, které se tentokrát konalo v centru města. V hledišti seděli srbsští kamarádi dětí právě účinkujících souborů. J Bylo nás tam pět (možná víc) různých souborů. My jsme vystupovali po Bělorusech.

Třetí den jsme měli volný, tak si pro nás naše škola vymyslela výlet. Byli jsme v největším ortodoxním kostele, který bude v Srbsku stát. Zatím je tato velestavba pouze rozestavěná, veškeré vnitřní vybavení chybí. Takže jsme si uvnitř vyfotili nákladňáky a pracující dělníky a pokračovali dál. Dostali jsme se na vyhlídku, kde se stékají řeky Dunaj a Sáva. Tento den byl úplně bezvadný. Mohli jsme být spolu všichni dohromady a nemuseli jsme spěchat na vystoupení. To nás čekalo až večer. Opět tam bylo jen pár zemí, které zrovna vystupovali na tom stejném místě. Tentokrát však jinak poskládaná skupinka. Byli tam s námi Maďaři, Makedonci, Kypr a Polsko.

Další den si pro nás pořadatelé festivalu připravili program v parku. Nejprve jsme si ho celý projeli vláčkem a pak pro nás byly připravené různé soutěže (bojové sporty, fotbal, divadlo, tanec a spousta dalších atrakcí). Tohoto se zúčastnily všechny národy, tak jsme s nimi mohli přijít do kontaktu mimo kroje, a nikdo se nedíval na to, jestli ten který soubor tancuje lépe nebo hůře.

Večer si pro nás organizátoři vymysleli diskotéku. Všichni jsme byli nadšení a už jsme přemýšleli co si vezmeme na sebe, jaký boty a tááák... znáte to holky J Kluci nad námi jen mávli rukou, ale my se nedaly odradit a dál jsme vymýšlely různé variace oblečení a účesů.

Nebyla to jen taková ta obyčejná diskotéka. Byla normální opravdová dospělácká! Akorát tam nehrály plouzáky. Dokonce tam vystupovala nějaká známá srbská skupina. My jsme ji teda neznali, ale přesto jsme na ni tančili. J Něco po deváté večer nás vedoucí nahnali do autobusu. L Nám se ale vůbec nechtělo...

Další den ráno jsme se vydali sami bez našich Srbů do autobusu, který nás zavezl do velkého moderního divadla. Vypadalo jako naše Janáčkovovo divadlo, ale několikrát větší. Do hlediště se údajně vleze něco přes dva tisíce diváků! Každá země měla svou vlastní šatnu, ve které jsme trávili chvíle mezi jednotlivými částmi generálky. Dopoledne jsme seděli v sále, a každý národ jsme měli chvíli na zapamatování, kdy bude naše vystoupení, kam se pohnout a tak... Jako jediná země jsme měli živou muziku, jinak všechno šlo z repráků. Dopoledne jsme vůbec netancovali. Pak jsme šli na jídlo, dostali jsme několik balení "VODAVODA" (sponzor celého festivalu) a nějaké ty jejich bagetky. Po osvěžení jsme byli Zlatkou všichni svoláni na generálku v krojích.

To jsme nacvičovali nástup a jelo ve všechno na ostro. Když generálka skončila, zbývalo nám tak 30 minut do začátku představení. Naši vedoucí nás odešli sledovat do hlediště. A my s nervy jsme se klepali v zákulisí. V hledišti byli kromě našich vedoucích, také vedení ostatních zemí, ale hlavně naši Srbští kamarádi s transparenty a vlajkami. Celé hlediště bylo zaplněné do posledního místečka! Každá země byla uvedena malým videem vypovídající o té zemi nebo městě, ze které soubor přijel. Když konečně přišla na řadu Česka, my jsme už skoro ani neměli trému. Takže tančení šlo samo. Byl to další betálnej zážitek do sbírky. A jako vždy po vystoupení jsme se odebrali k našim "náhradním" rodinám, kde nás čekala naše poslední noc.

Ráno se mi nechtělo věřit, že už je to za mnou, vlastně za námi... Rychle jsem se sbalila. To nejdůležitější jsem měla. Při odchodu z domu mi rodina předala dáreček. Vůbec jsem to nečekala!

Když jsme odjížděli několik holek propuklo v pláč... A nakonec se přidali všichni. Ne jen děcka co nás měli na starost běželi za autobusem. Byl to pocit, který jsme nikdy nezažili! A bylo to pěkný... Jeli jsme domů. Obohacení o spoustu zážitků, a také těžší o mnoho dáreků. Ještě jsme se stavili v obchodě, kde jsme nakoupili dárečky pro naše kamarády a rodiče. Přes týden na to nějak nebyl čas.

Taky jsme se zde naposled rozloučili se skvělou průvodkyní a nyní už kamarádkou Zlatkou. Jen těžko bychom to bez ní všechno zvládli. Po této poslední přestávce jsme už doopravdy vyrazili na cestu. Pasy jsme měli nachystané nahore, abychom je měli po ruce, jen co dorazíme na hranice. Pan celník šel naším autobusem a dal každému razítko do pasu. Nejen tohle nám zůstalo jako památka. Hlavně máme spoustu bezvadných zážitků. A taky prošoupaný krbce.